

v kukavico, katera še danes žalostno kuka po gorah. Samó jeden se veseli te nezgode, in to je — možiček z rudečo čepico: On varuje, da si brata ne podasta rok k spravi, in mislita, da jima služi možiček, ne vedoč, da sta slugi hudobnemu Škratu.

Zlatokrili konjiči pa dirjajo še danes z zlato kočijo okolo zemlje in se prikazujejo pred solnčnim vzhodom in po solnčnem zahodu; zdaj na vzhodnej, zdaj na zahodnej strani nebá v svetlih oblacih.

In Krilanovi in Zoranovi potomei — kujejo še danes železne in zlate verige, in orožje za vojnike junake ter se pripravajo za kraljevo prvenstvo.

Jos. Lavrič.

Francè Brenčič.

Otroci ljubi! vem, da se radovedno pogledujete, kdo bi bil ta Francè Brenčič. Nikoli še niste slišali tega imena. Saj pa tudi ni imé kakega slovečega možá, da bi svet vedel zanj, niti imé kakega slavnega junaka, niti imé kakega bogatina ali veljaka. Priprost deček, deček kakeršni ste vi, bil je, in vendar je vreden, da izveste o njem, vreden da vam ga za vzgled nekoliko opišem v „Vrtci“.

Francè Brenčič se je porodil na Vrhniki v 24. dan marea 1880. l., bil je toraj letos sedem let star. In glejte, otroci ljubi, ta deček je bil vže v tretjem razredu! Ali to ni še vse, kar vam hočem povedati o njem. On ni bil samó najmlajši v tretjem razredu, ampak bil je tudi najpridnejši in najmirnejši. Videti bi ga bili morali, kakó se je mirno in spodobno obnašal v cerkvi in šoli! Odrasli so se vzgledovali nad njim in se mu čudili. Matere so ga stavile v vzgled svojim otrokom, rekoč: „Bodite taki, kot je Francè.“ Ali ni to lepó?

Otroci še ne morejo in tudi ne znajo učiti in opominati; ne znajo še svariti z besedo, vendar to lahko delajo z lepim vzgledom. Glejte otroci, tak deček, ki s svojo mirnostjo, poslušnostjo in uljudnostjo drugim daje lep vzgled, zdi se nam kakor kak propovednik (pridigar). Njegovi tovariši ga vidijo in se sramujejo, da tudi oni niso taki kakor on. Pobjljšajo se. Tudi odrasli se učijo od njega, kakó se morajo in kakó se ne smejo vésti. Bodite taki propovedniki tudi vi, propovedujte in učite z lepim vzgledom, kakor je to delal naš Francè.

Ta je bil pa tudi izvanredno priden. Oj s kakim veseljem se je učil! Nobena naloga mu ni bila presitna, prevelika, pretežavna. Takó se je je lotil in jo vselej prav dobro zvršil. Kar se je imel naučiti, vse je znal najboljše. Res je bil jako nadarjen, a vrhu tega je bil tudi še najbolj priden. In takó je pravo! Nikoli ga ni bilo treba opominati ali svariti.

Pridnost sama pa človeku še nič ne pomaga, če ni vrhu tega tudi še pobožen. Nekateri otroci se učé samó zato, da jih stariši hvalijo, da jim kaj darujejo, kadar prinesó dobro spričevalo domóv, sploh zato ker vedó, da je bolje in častneje, če je kdo med prvimi, nego med zadnjimi. Taka pridnost ni mnogo vredna. Kdor ni priden, da bi ga ljubi Bog rad imel, kdor se ne uči zato, ker Bog zapoveduje, kdor nima poleg pridnosti tudi pobožnosti, tak je polovičarsk in nedostaje mu druge, lepše polovice — ljubezni do Bogá,

Naš Francè ni bil tak. Kakó se je on lepo obnašal v cerkvi! Ni šepetal, ni se oziral okolo sebe, nego spodobno je klečal in kakor angelček pobožno molil ljubega Boga. Zato ni čudo, da smo ga vsi radi imeli in ljubili.

Ali dobri Bog, ki ima tudi rad in ljubi dobre in pridne otroke, sklenil je po svojej neskončnej modrosti vzeti ga k sebi. Izvestno zato, ker je bil priden. Dobre in pridne otroke Bog rad pokliče s tega sveta, da jih vrsti med angele v nebesih.

Po póludne je bilo, ko je začel Francek tožiti, da mu je slabo, pa da ga vender nič ne boli. Glejte otroci, Bog ga je tako ljubil, da mu ni poslal velikih bolečin. Na cvetno nedeljo bi bil še takó rad nesel „butarico“ k blagoslovu. Saj veste, kako se tudi vi veselite, ko nesete „butarce“ v cerkev! Ali njegova dobra mati, ki so videli, da je slab, rekli so mu, da naj ostane domá. In če bi bil tudi rad šel, vender je mater precej slušal. Tudi vi, otroci ljubi, morate radi in precej ter ne z nevoljo slušati svoje skrbne stariše, ako hočete, da vas bode Bog ljubil. Kaj nè, da tudi vi radi slušate? To je lepó. Takí otroci imajo srečo vže tukaj na zemlji. Radi jih imajo stariši, učitelji in tudi drugi ljudjé, še rajši pa jih ima neskončno sveti Bog, ki vse dobro ljubi in sovraži vse hudo. Francè Brenčič je bil tedaj tudi poslušen.

Slaboten in bolehen kakor je bil, spisal je še prav lepo svojo nalogo za šolo, potem pa je vzel v roke katekizem, katerega se je vedno učil z vso pridnostjo in se je začel učiti iz njega. Ali vedno slabejši in slabejši je postajal. Odložil je knjižico in se vlegel v posteljo. V ponedeljek v 4. dan aprila popóludne prejel je, ker je bil vže silno slab, zakrament sv. poslednjega olja. Vi še morda vsi ne veste, kaj je to. O tem se bodete še učili v šoli. Pri krščanskem nauku bodete slišali, da je dobri Jezus, ko je še bival na zemlji, postavil sedem sv. zakramentov, in peti med njimi je sv. poslednje olje. Ta zakrament sme prejeti človek, ki je toliko odrastel, da vé, kaj je pravo in kaj ni pravo, kaj je dobro kaj slabo, in če je tako bolan da bi utegnil umreti. Sv. poslednje olje pokrepča bolnega človeka na duši, odpusti mu marsikatero pregreške in ga še bolj pripravnega stori za nebesa. In če je duši v zveličanje, podéli sv. poslednje olje večkrat tudi telesno zdravje. Ko je bil tako naš Francè prejel ta sv. zakrament, bil je popolnoma pripravljen za nebesa. In kmalu potem se je ločila njegova nedolžna duša od telesa, in angeli božji so jo nesli v nebesa, kder se zdaj veseli. Ko smo njegovo telo (v 5. dan aprila) pokopali, bili smo silno žalostni, ker smo zgubili tako pridnega in v vseh obzirih vzglednega učenca. Ali tolažilo nas je to, da je on srečen, da se veseli zdaj pri Bogu v nebesih. Na pokopališči smo molili, ali ne zato, da bi se Bog usmilil njegove duše, ker smo prepričani, da je v nebesih; pač pa smo molili in se priporočili njemu, da bi on prosil za nas dobrega Boga, da bi tudi mi prišli za njim jedenkrat v sv. nebesa. — Glejte, otroci ljubi, to je bil Francè Brenčič. Slišali ste tedaj o njem! Nič izvanrednega, nič čudnega, nič posebnega, pravite morda! Ali se mar kaj več zahteva od mladega dečka, sedemletnega učenca? Ali ni dovolj, da je priden, poslušen in pobožen? O da bi se od vas vseh moglo to reči! Bodite tedaj tudi vi takó pridni, takó dobri, kakor je bil on in tudi vas bodo vaši angelčki enkrat spremili s tega svetá in nesli vaše nedolžne dušice v nebesa, kder se bodete kakor naš Francè večno veselili pri Bogu, angelih in svetnikih.